

El Pianista

El pianista va acabar la seva actuació, es va aixecar i se'n va anar. Mentre, la gent s'aixecava i aplaudia fins que de les mans els va sortir fum.

Ell era un home de rutines simples, de ca seva al teatre i del teatre a ca seva. El pianista vivia a les afores d'una ciutat amb la seva esposa, una bella dona que estava amb ell des que eren infants i que pensava estar amb ell per sempre.

Entre setmana l'home s'aixecava sempre a les 9 del matí, anava a la cuina i agafava el tassó de cafè que li preparava la dona abans d'anar-sen a la seva feina. Es dutxava i es mirava al mirall esperant que la roba que duia li agradés. Per acabar, agafava les claus del seu Mercedes gris que tenia aparcat davant la casa i sortia cap a les 10:30 en direcció al teatre.

Al teatre l'esperaven les seves fans, boges per escolta la melodia que sortia del piano qual ell el feia sonar. Ell, tranquil, les deixava entrar al teatre per fer realitat el seu somni. Després de tocar el piano anava a la seva sala d'assaig i pensava en una nova partitura. Més endavant, cap al migdia, es disposava a anar al restaurant de davant del seu teatre per degustar el plat que volgués el xef. Després d'estar tot el dia al teatre tornava una altra vegada a casa. Allà hi havia la seva dona que esperava que ell fes el menjar perquè el piano no era l'únic que ell dominava. Quan acabaven de sopar anaven al llit i esperaven a que el despertador els aixecàs per començar un altre dia.

Els caps de setmana l'únic que feia era anar al teatre a tocar la peça que havia creat entre setmana. Això era els diumenges a les 8, puntual com sempre, feia que la gent que l'havia anat a veure gaudís d'uns dels sons més bonics del món, el seu piano.

Un dimecres qualsevol se li va ocórrer la peça més maca que havia fet fins aleshores, pel pianista era la primera vegada que tenia ganes que arribés el cap de setmana per que tothom l'escoltés.

Aquell diumenge va anar al teatre, a les 8, com sempre. Va ser aquell dia, que de les mans del públic en va sortir fum.

En acabar, quan va agafar el cotxe, al primer revolt va escoltar uns frens xisclar, el seu cap se'n va anar cap endavant i es va pegar al volant. Un camió li havia pegat frontalment.

El metge l'hi va dir que tenir una paràlisi cerebral i que ell podia decidir si medicar-se per viure sense moure's o no medicar-se i acabar amb el seu patiment. L'home va renunciar a la seva vida sense el piano.

Per cert, he oblidat presentar-me: som la mort.

Pseudònim: Rana